

Arrest

nr. 218 679 van 22 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 november 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 oktober 2018 tot intrekking van bijlage 19ter.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 november 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van advocaat J. TASSENOY, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 23 april 2018 een aanvraag tot gezinshereniging in, als echtgenoot van een Nederlandse onderdaan.

1.2. Op 22 oktober 2018 wordt beslist tot intrekking van de bijlage 19ter omwille van het inreisverbod waaraan de verzoekende partij onderhevig is. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Op 23.04.2018 heeft u een aanvraag gezinshereniging (bijlage 19 ter) ingediend als echtgenoot van de genaamde M. M. (..) RR : xxxxxxxxxx van Nederlandse nationaliteit.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, dient u niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40 bis van de wet van 15/12/80 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad v State n° 238.596 van 09/08/2016).

U bent tijdelijk van dit recht ontzegd, gezien u het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod (bijlage 13 sexes) van drie jaar genomen op 7.12.2017 en u betekend op 8.12.2017, dewelke nog steeds van kracht is gezien deze niet is vernietigd of geschorst door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen en waarvan ook niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken of opgeheven.

Bovendien begint de termijn van het inreisverbod te lopen vanaf de datum waarop u effectief het grondgebied van België heeft verlaten (arrest van de Raad v State n°240.394 van 14/01/2018). Er zijn geen bewijzen in uw dossier dat u effectief België heeft verlaten of bewijzen dat u de opheffing van het inreisverbod heeft gevraagd in het kader van artikel 74/12 van de wet van 12 december 1980. Vandaar dat u het Belgisch grondgebied alnog kan verlaten om de opschorting of de vernietiging van het inreisverbod te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor uw woon-of verblijfplaats in het buitenland.

Bijkomend dient er, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen u en uw echtgenote bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan u een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan het gezinslid een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. In casu blijkt niet dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze u de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Er is in uw dossier geen enkele reden terug te vinden dat u niet zou kunnen gescheiden worden van uw echtgenote. Uw echtgenote kan onafhankelijk van u een eigen leven leven. In het dossier zijn er geen elementen waaruit blijkt dat zij bijzondere zorg behoeft door u.

De verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten brengt voorts enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen u en uw echtgenote en heeft niet tot gevolg dat het u definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met haar te ontwikkelen. De verplichting heeft slechts als gevolg dat u voor bepaalde tijd het Belgisch grondgebied dient te verlaten. Moderne communicatiemiddelen kunnen u in staat stellen om in nauw contact te blijven met uw echtgenote. Bovendien kan uw echtgenote België vrijelijk in- en uitreizen, zodat het contact ook middels bezoeken aan u verdergezet kan worden. Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor u om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor u geldende inreisverbod te verzoeken, uw echtgenote ertoe zou dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten.

Het bestaan van dit inreisverbod, dewelke nog steeds van kracht is, rechtvaardigt de intrekking van de bijlage 19 ter, waarvan de afgifte als onbestaande moet worden beschouwd.

Bijgevolg dient u gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied (bijlage 13) te verlaten, dewelke u heeft betekend dd. 7.12.2017 alsook aan het inreisverbod u heeft betekend op dezelfde dag.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Eerste middel, genomen uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen juncto schending artikel 3 en 8 EVRM juncto schending van fair play beginsel

Verweerder stelt ten onrechte dat de bijlage 19Ter onwettig is afgegeven. Verweerder verwijst naar het inreisverbod dat opgelegd was aan verzoeker op 07.12.2017 om zijn beslissingen te rechtvaardigen.

Verzoeker is niet akkoord met deze motivering omwille van de volgende redenen:

Verweerder was bij de afgifte van bijlage 19 ter goed op de hoogte van het inreisverbod van 7.12.2017.

Het argument verweerder dat de bijlage 19 ter onwettig is afgegeven is niet ernstig.

Verzoeker meent dat verweerder zijn dossier niet op een zorgvuldige wijze behandelde.

Welk redelijk bestuur maakt 2 keer dezelfde zogezegde 'fout' - onwettig afgifte van bijlage 19 ter?

Het antwoord op deze vraag is duidelijk voor uw Raad.

Deze werkwijze is ongezien!!

Ten eerste mag verweerder het inreisverbod niet gebruiken tegen een familielid van een burger van EU. Verzoeker wenst ter staving hiervan te verwijzen naar het hieronder staande:

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigt in verschillende arresten sinds 19-12- 2014 beslissingen waarmee Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van familie van een Unieburger of van een Belg "niet in aanmerking" nam met als motivering dat de persoon een inreisverbod heeft. DVZ moet de gezinshereniging ten gronde onderzoeken als identiteit en gezinsband aangetoond is. DVZ kan alleen gemotiveerd weigeren, omdat de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging niet voldaan zijn, of omdat er fraude of misbruik of een ernstige bedreiging van de openbare orde is.

In een brief van 20 maart 2014 aan Kruispunt M-I stelde Dienst Vreemdelingenzaken nog dat zijn praktijk hiermee overeenkwam. Maar DVZ paste deze praktijk vaak niet toe, en gaf dan een uitwijzingsbevel (bijlage 13) en een opdracht aan de gemeenten om geen bijlage 19ter (bewijs van de verblijfsaanvraag) af te geven of om deze in te trekken. De RvV vindt dergelijke beslissingen onwettig.

In dit bericht bespreekt Kruispunt M-I achtereenvolgens:

RvV nr. 135.627 van 19 december 2014 (familie van Unieburger) - Nederlandstalige kamer met drie rechters

<http://www.kruispuntmi.be/nieuws/aanvraag-gezinshereniging-met-unieburger-of-belg-mogelijk-ondanks-inreisverbod>

Ten tweede heeft verzoeker al een beroep ingediend tegen dit inreisverbod en uw Raad werd zelfs niet op de hoogte gesteld door verweerder over de huidige toestand van verzoeker. Uw Raad heeft tijdens de zitting van oktober 2018 commentaar gegeven over de werkwijze (geen update gegeven over de huidige toestand van verzoeker, hoewel uitdrukkelijk gevraagd door uw Raad) verweerder. (stuk 2)

Ten derde heeft verzoeker de intrekking van het inreisverbod gevraagd. (stuk 3)

Verzoeker is op 24.10.2018 opnieuw naar de gemeente gegaan met een kopie van deze brief en een begeleidende brief van zijn raadsman. De gemeente heeft contact opgenomen met de DVZ maar de DVZ weigerde om opnieuw een bijlage 19 ter af te leveren. (stuk 4)

Verweerder is zeer goed op de hoogte van dit beroep bij uw Raad. Verweerder gebruikt argumenten in zijn beslissing die in strijd is met de werkelijkheid.

Zoals geweten legt dit beginsel de overheid de plicht op om rechtssubjecten correct, niet unfair behandelen. De overheid moet zich onpartijdig opstellen bij het nemen van een besluit en moet de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht nemen. Verzoekster is van mening dat verweerder hem niet eerlijk behandeld heeft.

Verzoeker en zijn echtgenote zijn moreel en materieel afhankelijk van elkaar. Mevrouw is zwanger en ze heeft de aanwezigheid van verzoeker broodnodig. (stuk 5)

Dat dit middel gegrond is."

2.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot het onbestaande beschouwen van de afgifte van een bijlage 19ter omwille van een geldend inreisverbod op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de bestreden beslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij bij de afgifte van de bijlage 19ter wel goed op de hoogte was van het inreisverbod en dat zij aldus niet op een zorgvuldige wijze heeft gehandeld door nadien de bijlage 19ter in te trekken. Zij wijst erop dat verwerende partij niet kan volstaan met een verwijzing naar het inreisverbod om de aanvraag niet ten gronde te behandelen. Zij stelt tevens beroep te hebben aangetekend tegen het inreisverbod en bovendien heeft zij wel de intrekking van het inreisverbod gevraagd. Tenslotte betoogt zij dat zijzelf en haar echtgenote moreel en materieel

afhankelijk zijn van elkaar, haar echtgenote is zwanger en heeft de aanwezigheid van verzoekende partij nodig.

2.4. De Raad wijst erop dat verzoekende partij in haar betoog volledig voorbij gaat aan de motieven van de bestreden beslissing waar in essentie ook gewezen wordt op het arrest van het Europees Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018. In deze zaak heeft het Hof geoordeeld dat:

“(…)

57 Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend (...)” (eigen onderlijning).

Artikel 20 van het VWEU bepaalt onder meer dat de burgers van de Unie het recht hebben zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven. Conform artikel 21 van het VWEU wordt dit recht uitgeoefend onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.

De Raad herinnert eraan dat het eventuele verblijfsrecht van een derdelander in een lidstaat van de Unie is afgeleid uit de uitoefening van het recht van vrij verkeer door een burger van de Unie (zie HvJ van 12 maart 2014, O. en B., C- 456/12, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Het Hof heeft geoordeeld dat de bepalingen waarin een fundamenteel beginsel verankerd is, zoals het vrije verkeer van personen, ruim moeten worden uitgelegd en dat aan deze bepalingen in geen geval hun nuttig effect mag worden ontnomen (HvJ 7 oktober 2010, C-162/09, Lassal, pt. 31). De beperkingen van de vrijheid van verkeer moeten volgens het Hof daarentegen restrictief worden uitgelegd (HvJ 3 juni 1985, C-139/85, Kempf, pt. 13).

Het is niet betwist dat de Nederlandse echtgenote van verzoekende partij thans haar recht van vrij verkeer en verblijf uitoefent in België.

Conform het arrest in de zaak C-82/16 kan de verwerende partij niet volstaan met een verwijzing naar het geldende inreisverbod om de aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking te nemen. Zij moet in dat geval nagaan of er bijzondere afhankelijkheidsbanden bestaan tussen verzoekende partij en haar echtgenote.

Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij zich geconformeerd aan voormeld arrest en heeft zij, met betrekking tot de afhankelijkheidssituatie, als volgt geoordeeld:

“Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan het gezinslid een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. In casu blijkt niet dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze u de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Er is in uw dossier geen enkele reden terug te vinden dat u niet zou kunnen gescheiden worden van uw echtgenote. Uw echtgenote kan onafhankelijk van u een eigen leven leven. In het dossier zijn er geen elementen waaruit blijkt dat zij bijzondere zorg behoeft door u.

De verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten brengt voorts enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen u en uw echtgenote en heeft niet tot gevolg dat het u definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met haar te ontwikkelen. De verplichting heeft slechts als gevolg dat u voor bepaalde tijd het Belgisch grondgebied dient te verlaten. Moderne communicatiemiddelen kunnen u in staat stellen om in nauw contact te blijven met uw echtgenote. Bovendien kan uw echtgenote België vrijelijk in- en uitreizen, zodat het contact ook middels bezoeken aan u verdergezet kan worden. Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor u om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor u geldende inreisverbod te verzoeken, uw

echtgenote ertoe zou dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten."

De Raad benadrukt dat het HvJ in de zaak C-82/16 er tevens op gewezen heeft dat: *"volwassenen (...) in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Het is dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar dat wordt erkend dat er tussen twee volwassenen die behoren tot een en dezelfde familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU doet ontstaan, namelijk in gevallen waarin de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan gescheiden worden van het familielid van wie hij afhankelijk is."* (zie punt 65).

Verzoekende partij betoogt slechts dat zij en haar echtgenote materieel en moreel van elkaar afhankelijk zijn, maar uit niets blijkt dat de betrokkenen enige materiële of morele afhankelijkheid vertonen ten opzichte van elkaar derwijze dat de echtgenote van verzoekende partij niet op zelfstandige wijze zou kunnen leven in België. Waar zij erop wijzen dat de echtgenote zwanger is (stuk 5 gevoegd aan het verzoekschrift) stelt de Raad vast dat de zwangerschapsverklaring dateert van 25 oktober 2018, meer bepaald van na het treffen van de bestreden beslissing zodat de verwerende partij hiermee geen rekening kon houden en de verzoekende partij dit gegeven in het kader van een annulatieberoep niet dienstig kan gebruiken om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te tonen. De Raad benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Het staat de verzoekende partij vrij een nieuwe aanvraag in te dienen indien zij meent dat zij nieuwe pertinente gegevens kan aanbrengen.

Verzoekende partij maakt thans niet aannemelijk dat de beoordeling van de verwerende partij over haar relatie met haar echtgenote kennelijk onredelijk is in functie van de gegevens waarvan de verwerende partij kennis had op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing. Zij maakt geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

2.5. De kritiek van verzoekende partij ontwikkeld in het verzoekschrift en waar zij verwijst naar arresten van de Raad van 2014 is gelet op voorgaande vaststellingen niet ernstig, minstens toont zij haar belang hierbij niet aan gelet op de rechtspraak van het Europees Hof waarnaar de verwerende partij wijst en waaraan zij zich geconformeerd heeft.

2.6. Waar verzoekende partij betoogt dat zij beroep heeft ingesteld tegen het inreisverbod, wijst de Raad erop dat de Raad bij arrest nr. 213 982 van 13 december 2018 dit beroep heeft verworpen.

2.7. Verzoekende partij verwijst voorts naar een stuk 3 waaruit blijkt dat zij om de intrekking van het inreisverbod heeft verzocht maar de Raad stelt vast dat dit stuk werd opgemaakt na het treffen van de bestreden beslissing, met name op 25 oktober 2018, zodat de verwerende partij hier uiteraard geen rekening mee kon houden op het moment van het treffen van de bestreden beslissing.

2.8. Waar verzoekende partij nog een schending van artikel 3 EVRM aanhaalt, laat zij na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.9. Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. In casu maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat dit niet het geval geweest is bij het nemen van de bestreden beslissing.

2.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER